

**Wyrok z dnia 7 marca 2003 r.**

**III RN 42/02**

**1. Wnoszący skargę w trybie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm. - w wersji obowiązującej w 2001 r.) musi wykazać, że istnieje związek pomiędzy jego prawnie gwarantowaną sytuacją, a zaskarżoną uchwałą, polegający na tym, że uchwała narusza jego interes prawny lub uprawnienia albo jako indywidualnego podmiotu, albo też jako członka określonej wspólnoty samorządowej.**

**2. Przepis art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym nie daje podstawy do korzystania przez każdego z prawa do wniesienia skargi w interesie publicznym.**

Przewodniczący SSN Jerzy Kwaśniewski, Sędziowie SN: Andrzej Wasilewski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Ryszarda Walczaka, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 marca 2003 r. sprawy ze skargi Aleksandry N. na uchwałę Rady Miejskiej w O. w przedmiocie wyrażenia zgody na zbycie nieruchomości w formie darowizny, na skutek rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 września 2001 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

### **U z a s a d n i e n i e**

Rada Miejska w O. uchwałą z dnia 9 marca 2001 r. [...], podjętą na podstawie art. 3 pkt 6, art. 13 ust. 2 i art. 37 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jednolity tekst: Dz.U. z 2000 r. Nr 46, poz. 543) oraz art. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o nadaniu Katolickiemu Uniwersytetowi Lubel-

skiemu pełnych praw państwowych szkół akademickich (Dz.U. Nr 27, poz. 437 - powoływanej nadal jako: ustawa o nadaniu KUL praw państwowych szkół akademickich), wyraziła zgodę na zbycie nieruchomości składającej się z gruntu o powierzchni 13,66 ha i zabudowanej kompleksem budynków zespołu szkół rolniczych, położonej we wsi P.S. - gmina R., w formie darowizny na rzecz Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w Lublinie z przeznaczeniem na cele dydaktyczne tego Uniwersytetu. W uzasadnieniu tej uchwały podano w szczególności także i to, że za darowizną wymienionej nieruchomości na rzecz Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego przemawiały względy ekonomiczne (konieczność dokończenia budowy, likwidacja dozoru na tej budowie i wywiązanie się z umów dotyczących dotowania rozwiązań ekologicznych wprowadzonych na terenie inwestycji) oraz dążenie do podniesienia poziomu wykształcenia mieszkańców O. i regionu, co wynikało z przyjętej w 2000 r. przez Radę Miasta O. „Strategii rozwoju Miasta O. do 2010 r.”, a także i fakt, że przedstawiciele innych uczelni (w szczególności Uniwersytetu Łódzkiego oraz Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego) warunkowali przejęcie tego obiektu od uprzedniego ukończenia całej inwestycji. Uchwałę Rady Miasta O. w tym względzie poparła także Rada Powiatu w O., a Wojewoda M.i stwierdził, że jest ona zgodna z prawem.

Aleksandra N. - mieszkanka O. wezwała Radę Miejską w O. do uchylenia powyższej uchwały, zarzucając, że jest ona niezgodna z prawem. Rada Miejska w O. uchwałą z dnia 30 marca 2001 r. [...] odmówiła uchylenia swej uchwały z dnia 9 marca 2001 r. [...], podając w uzasadnieniu tego stanowiska, że wzywająca mieszkanka nie wykazała naruszenia tą uchwałą swego interesu prawnego lub uprawnienia, zaś sprawa będąca przedmiotem tej uchwały nie należy do spraw, o których mowa w art. 101 ustawy o samorządzie gminnym. W tej sytuacji Aleksandra N. zaskarżyła kwestionowaną przez nią uchwałę Rady Miejskiej w O. z dnia 9 marca 2001 r. [...] w sprawie wyrażenia zgody na zbycie nieruchomości składającej się z gruntu o powierzchni 13,66 ha i zabudowanej kompleksem budynków zespołu szkół rolniczych, położonej we wsi P.S. - gmina R., w formie darowizny na rzecz Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w Lublinie z przeznaczeniem na cele dydaktyczne tego Uniwersytetu do Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Lublinie, zarzucając naruszenie art. 6 pkt 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami poprzez pominięcie celu publicznego, jakim jest budowa i utrzymywanie przez władze samorządowe państwowych szkół wyższych i szkół publicznych. Bowiem, w opinii skarżącej, władze obdarowanej Uczelni deklarowały, że przeznaczą tę nierucho-

mość na ośrodek dydaktyczno-konferencyjny, a takie jej przeznaczenie jest sprzeczne również z przyjętą strategią rozwoju miasta O. i prowadzi do rozdawnictwa mienia komunalnego. Swój interes prawny w zaskarżeniu powyższej uchwały Rady Miejskiej w O. skarżąca wywiodła z art. 101 ustawy o samorządzie gminny.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 4 września 2001 r. [...] stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały Rady Miejskiej w O. z dnia 9 marca 2001 r. [...]. W uzasadnieniu tego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że: Po pierwsze, w rozumieniu art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym: „interes prawny może być naruszony uchwałą organu gminy, która negatywnie wpływa na status prawny skarżącego jako mieszkańca gminy. Interes prawny, o jakim mowa w art. 101 ust. 1, w odróżnieniu od art. 28 k.p.a., jest interesem o charakterze grupowym, zbiorowym. Skarżąca wskazała, że zaskarżona uchwała w sposób nieuzasadniony i wbrew interesom mieszkańców gminy uszczupla zasób mienia gminnego. Przekreśla szansę stworzenia, na terenie przeznaczonej do darowizny nieruchomości, ośrodka akademickiego z systemem studiów dziennych, co podniosłoby poziom wykształcenia mieszkańców regionu. Wszystko to, zdaniem składu orzekającego, pozwala na przyjęcie, że skarżąca jako członek wspólnoty wykazała swój interes prawny, polegający na tym, aby zasób gminnych nieruchomości nie był uszczuplony bezzasadnie, wbrew celom, jakie ma do spełnienia gmina, wskazanym w art. 7 ust. 1 ustawy o samorządzie terytorialnym”. Po drugie, Sąd stwierdził, że: „z analizy przepisów art. 13 ust. 2, art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz art. 7 i 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym wynika, że gmina może dokonać darowizny nieruchomości stanowiącej jej własność, z przeznaczeniem na cele publiczne w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami, jeżeli równocześnie służy to realizacji celów, o których mowa w art. 7 i 8 ustawy o samorządzie gminny. (...) między innymi sprawy oświaty”. Tymczasem, w § 1 zaskarżonej uchwały mowa jest wprawdzie o tym, że darowana nieruchomość przeznaczona zostanie na cele dydaktyczne Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, ale dopiero i tylko w uzasadnieniu tej uchwały mowa jest w szczególności o ewentualnym sposobie jego realizacji. Co więcej, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny wywodzi, że „nieruchomość przeznaczona została do darowizny na cel publiczny inny niż służący wypełnieniu zadań gminy wskazanych w art. 7 i 8 ustawy o samorządzie gminnym. Utworzony ośrodek dydaktyczno-konferencyjny może bowiem służyć wyłącznie potrzebom obdarowanej Uczelni i w najmniej-

szym stopniu nie przyczyniać się do osiągnięcia zamierzeń służących potrzebom mieszkańców gminy i wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały”. Ponadto, mając na uwadze pismo Prorektora do spraw nauki, współpracy i promocji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego - w którym poinformował on prezydenta miasta O., że rektor i senat KUL wyrazili zgodę na zaangażowanie się tej Uczelni w organizację ośrodka dydaktyczno-konferencyjnego w O. z tym zastrzeżeniem, że środki finansowe potrzebne na dokończenie prac remontowo-budowlanych będzie musiała pozyskać powołana w tym celu odpowiednia fundacja - Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, iż dowodzi to, że „już w chwili podejmowania uchwały wiadomo było, że nie zostanie spełniony”. Po trzecie, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny wskazuje na to, że: a) Katolicki Uniwersytet Lubelski nie jest państwową szkołą wyższą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym, a tym samym w rozumieniu art. 6 ust. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami; wprawdzie zaskarżona uchwała powołuje się w tym względzie na art. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o nadaniu Katolickiemu Uniwersytetowi Lubelskiemu pełnych praw państwowych szkół akademickich, tym niemniej: „w umowie zawartej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Konferencją Episkopatu Polski w sprawie statusu prawnego szkół wyższych zakładanych i prowadzonych przez kościół katolicki (Dz.U. z 1999 r. Nr 63, poz. 727) w § 2 ust. 1 używa się określenia „kościelne szkoły wyższe”, wśród nich wymienia się również Katolicki Uniwersytet Lubelski”; b) należy stanąć na stanowisku, że art. 13 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami nie obejmuje uprawnień do otrzymywania tego rodzaju darowizn przez Katolicki Uniwersytet Lubelski, skoro w art. 13 ust. 2 tej ustawy „darowizna została ograniczona przez wskazanie celu publicznego, jeżeli jest to darowizna na rzecz osób innych niż Skarb Państwa czy jednostka samorządu terytorialnego; wniosek taki należy wyprowadzić także z „art. 3 umowy zawartej dnia 29 lipca 1999 r. w wykonaniu Konkordatu między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską, gdzie stwierdza się, że w stosunku do Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, który jest kościelną szkołą wyższą, mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385 ze zm.) i ustawy z dnia 12 września 1990 r. o tytule i stopniach naukowych (Dz.U. Nr 65, poz. 386 ze zm.)”. W konkluzji uzasadnienia zaskarżonego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że: „niezależnie jednak od rozstrzygnięcia tej kwestii, u podstaw orzeczenia Sądu legło naruszenie art. 7 ustawy

z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym w związku z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami”.

Minister Sprawiedliwości pismem z dnia 14 marca 2002 r. [...] wniósł rewizję nadzwyczajną od powyższego wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 września 2001 r. [...], zarzucając wprawdzie w *petitum* rewizji nadzwyczajnej rażące naruszenie „art. 22 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), art. 28 ust. 1, art. 34, art. 35 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 ze zm.)”, ale równocześnie w jej uzasadnieniu wywodząc, że: po pierwsze, w rozpoznawanej sprawie skarżąca Aleksandra N. „nie wykazała, w jaki sposób doszło do naruszenia jej interesu lub uprawnienia wynikających z przepisów prawa materialnego, zaś podniesione przez nią zarzuty stanowią w swojej istocie jedynie krytykę działań miasta O. Interpretacja art. 101 ust. 1 powołanej ustawy o samorządzie gminnym dokonana przez NSA i uwzględnienie skargi osoby, która w rzeczywistości nie wykazała naruszenia jej interesu prawnego lub uprawnienia, stanowi rażące naruszenie tego przepisu”; po drugie - w opinii rewizji nadzwyczajnej - „Naczelny Sąd Administracyjny przyjął niewłaściwą interpretację, rażąco naruszył art. 7 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 1996 r. Nr 13, poz. 74) w związku z art. 6 pkt 6 i art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2000 r. Nr 46, poz. 543), a także art. 1 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385)”; po trzecie - „KUL nie jest szkołą państwową, ale przywileje nadane tej uczelni ustawą z dnia 9 kwietnia 1938 r. o nadaniu Katolickiemu Uniwersytetowi Lubelskiemu pełnych praw państwowych szkół akademickich (Dz.U. Nr 27, poz. 242) zrównuje jej status ze statusem szkół państwowych (art. 1 powołanej ustawy), a przepisy ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385 ze zm.) status ten potwierdzają (art. 1 ust. 1, 2 i 3). To zaś oznacza, że wbrew stanowisku NSA uczelnia ta ma również uprawnienia do otrzymywania darowizn, o których mowa w art. 13 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami”. W konsekwencji, Minister Sprawiedliwości wniósł o uchylenie zażarżonego wyroku i przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy rozpoznaje rewizję nadzwyczajną w granicach wskazanych w niej podstaw zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 393<sup>11</sup> § 1 k.p.c. w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.).

W rozpoznawanej sprawie, w *petitum* rewizji nadzwyczajnej podniesiony został zarzut rażącego naruszenia „art. 22 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), art. 28 ust. 1, art. 34, art. 35 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 ze zm.)”, który jednak następnie nie został uzasadniony - co więcej, wskazane przepisy prawa materialnego w ogóle nie stanowiły podstawy prawnej ani zaskarżonej uchwały Rady Miejskiej w O. z dnia 9 marca 2001 r. [...], ani też zaskarżonego wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego. Dlatego zarzuty te w ogóle nie mogły podlegać rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy.

Natomiast, w uzasadnieniu rozpoznawanej rewizji nadzwyczajnej Minister Sprawiedliwości sformułował ponadto *expressis verbis* zarzut „rażącego naruszenia prawa” (art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym - Dz.U. Nr 74, poz. 386 ze zm.), podając równocześnie uzasadnienie stawianych zarzutów, a w szczególności podniósł, że: po pierwsze, „interpretacja art. 101 ust. 1 powołanej ustawy o samorządzie gminnym dokonana przez NSA i uwzględnienie skargi osoby, która w rzeczywistości nie wykazała naruszenia jej interesu prawnego lub uprawnienia, stanowi rażące naruszenie tego przepisu”; po drugie, „Naczelny Sąd Administracyjny przyjął niewłaściwą interpretację, rażąco naruszył art. 7 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 1996 r. Nr 13, poz. 74) w związku z art. 6 pkt 6 i art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2000 r. Nr 46, poz. 543), a także art. 1 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385)”. W tej sytuacji, niniejsza rewizja nadzwyczajna podlegała rozpoznaniu wyłącznie w granicach powyższych sformułowanych w niej dwóch zarzutów.

Art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 - w wersji obowiązującej w 2001 r. - powoływanej nadal jako: ustawa o samorządzie gminnym) stanowił, że „każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego”. Wynika stąd, że wniesienie skargi do Naczelnego Sądu Administracyjnego w trybie określonym w art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym jest możliwe wówczas, gdy spełnione są dwie przesłanki prawne.

Po pierwsze, przedmiotem zaskarżenia jest „uchwała organu gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej”. W rozpoznawanej sprawie jest niesporne, iż przesłanka ta została spełniona, ponieważ przedmiotem zaskarżenia jest w danym wypadku uchwała Rady Miejskiej w O. z dnia 9 marca 2001 r. [...], która podjęta została na podstawie art. 3 pkt 6, art. 13 ust. 2 i art. 37 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jednolity tekst: Dz.U. z 2000 r. Nr 46, poz. 543), a miała ona na celu realizację zadań własnych gminy w zakresie „edukacji publicznej” (art. 7 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym), które skonkretyzowane zostały w przyjętej przez Radę Gminy w O. w 2000 r. uchwale w sprawie „Strategii Rozwoju Miasta O. do 2010 roku”.

Po drugie, skarżącym może być każdy kto wykaże, że zaskarżona uchwała narusza jego „interes prawny lub uprawnienie”. Oznacza to, że skarżący musi wykazać, iż w konkretnym wypadku istnieje związek pomiędzy jego własną „prawnie gwarantowaną” (a nie wyłącznie „faktyczną”) sytuacją a zaskarżaną przezeń uchwałą, związek polegający na tym, że uchwała ta narusza (czyli pozbawia lub ogranicza) właśnie „jego interes prawny lub uprawnienia”: albo jako indywidualnego podmiotu (np. jako właściciela), albo też jako członka określonej wspólnoty samorządowej (np. w wypadku uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego bez uprzedniego wyłożenia projektu tego planu do publicznego wglądu, stosownie do wymagań określonych w art. 18 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym - jednolity tekst: Dz.U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 ze zm., albo bez uprzedniego rozpoznania zgłoszonego przez ten podmiot tzw. protestu - art. 18 ust. 2 pkt 7 - pkt 9 w związku z art. 23 ust. 1 - ust. 3 tej samej ustawy). Tymczasem, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny stanął na stanowisku, że skarżąca wykazała swój „interes prawny jako członka wspólnoty

samorządowej”, bowiem „skarżąca wskazała, że zaskarżona uchwała w sposób nieuzasadniony i wbrew interesom mieszkańców gminy uszczupla zasób mienia gminnego. Przekreśla szansę stworzenia, na terenie przeznaczonej do darowizny nieruchomości, ośrodka akademickiego z systemem studiów dziennych, co podniosłoby poziom wykształcenia mieszkańców regionu”. Tym samym, Naczelny Sąd Administracyjny *de facto* wyszedł z błędnego założenia, że art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym przyznaje „każdemu prawo wniesienia skargi w interesie publicznym” (*actio popularis*), skoro uznał, że przekonanie obywatela o niecelowości lub niesłuszności uchwał podejmowanych przez organy samorządowe jest równoznaczne z naruszeniem „interesu prawnego lub uprawnienia” członka społeczności lokalnej i tym samym legitymuje go do wniesienia do Naczelnego Sądu Administracyjnego skargi w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Trafny okazał się również podniesiony w uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej zarzut rażącego naruszenia art. 7 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 6 pkt 6 i art. 13 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, a także w związku z art. art. 1 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385 - powoływanej nadal jako: ustawa o szkolnictwie wyższym). Należy bowiem zważyć, że - wbrew stanowisku Naczelnego Sądu Administracyjnego - Katolicki Uniwersytet Lubelski jest nie tylko „kościelną szkołą wyższą” (art. 14 i art. 15 Konkordatu między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską podpisanego w Warszawie dnia 28 lipca 1993 r. - Dz.U. z 1998 r. Nr 51, poz. 318 oraz § 2 pkt 1 i § 3 Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Konferencją Episkopatu Polski w sprawie statusu prawnego szkół wyższych zakładanych i prowadzonych przez Kościół Katolicki, w tym uniwersytetów, odrębnych wydziałów i wyższych seminariów duchownych, oraz w sprawie trybu i zakresu uznawania przez Państwo stopni i tytułów nadawanych przez te szkoły wyższe - stanowiącego załącznik do obwieszczenia Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 29 lipca 1999 r. o wykonaniu Konkordatu między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską - Dz.U. Nr 63, poz. 727), lecz - z punktu widzenia polskiego porządku prawnego - Katolicki Uniwersytet Lubelski posiada równocześnie także status prawny państwowej szkoły wyższej, co znalazło wyraz pierwotnie w wyraźnym postanowieniu art. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o nadaniu Katolickiemu Uniwersytetowi Lubelskiemu pełnych praw szkół akademickich (Dz.U. Nr 27, poz. 242), a aktualnie znajduje także wyraźne potwierdzenie w art. 1 ust. 1 i ust. 3 ustawy o szkolnictwie wyższym. W tej sytuacji, jeżeli - zgodnie z dyspozycją

art. 13 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami - dopuszczalne jest dokonanie na cel publiczny, przez który rozumie się także „budowę lub utrzymywanie państwowych szkół wyższych” (art. 6 pkt 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami), darowizny nieruchomości stanowiącej własność jednostki samorządu terytorialnego przez jej zarząd i za zgodą rady, to oznacza to, że zaskarżona uchwała Rady Miejskiej w O. z dnia 9 marca 2001 r. [...], mocą której wyraziła ona zgodę na zbycie w drodze darowizny nieruchomości składającej się z gruntu o powierzchni 13,66 ha i zabudowanej kompleksem budynków zespołu szkół rolniczych, położonej we wsi P.S. - gmina R. na rzecz Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w Lublinie z przeznaczeniem na cele dydaktyczne tego Uniwersytetu, jest w pełni zgodna z powołanymi przepisami art. 13 ust. 2 w związku z art. 6 pkt 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami, skoro Katolicki Uniwersytet Lubelski jest szkołą wyższą, która z mocy wyraźnego przepisu ustawy ma status prawny szkoły państwowej. Równocześnie, oznacza to, że uchwała ta nie tylko nie narusza, ale przeciwnie - w założeniu swym sprzyjać ma realizacji ustawowego zadania samorządu terytorialnego polegającego na zaspokajaniu zbiorowych potrzeb wspólnoty w zakresie „edukacji publicznej”, o którym mowa jest w art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym. W tym kontekście należy również nadmienić, że nietrafne jest także podniesione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego zastrzeżenie, że w § 1 przedmiotowej uchwały Rady Miejskiej w O. z dnia 9 marca 2001 r. [...] zbyt lakonicznie sformułowany został jej cel („Wyraża się zgodę na zbycie w formie darowizny nieruchomości /.../ na rzecz Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w Lublinie, na cele dydaktyczne tego Uniwersytetu”), który „został uszczegółowiony nie w uchwale tylko w jej uzasadnieniu”, nie stanowiącym integralnej części tej uchwały. Trzeba mieć bowiem na względzie to, że dopiero w nawiązaniu do powyższej uchwały Rady Miejskiej w O. i właśnie w sposób w pełni odpowiadający uzasadnieniu jej podjęcia, powinna zostać sporządzona stosowna „umowa darowizny” (art. 888 i nast. k.c.), mocą której darczyńca może nałożyć na obdarowanego obowiązek oznaczonego działania lub zaniechania (polecenie - art. 893 k.c.). Z kolei, z mocy wyraźnego przepisu ustawy (art. 13 ust. 2 - zdanie ostatnie - ustawy o gospodarce nieruchomościami), w przypadku niewykorzystania darowanej nieruchomości na określony w umowie darowizny cel, darowizna może być przez darczyńcę odwołana.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 236 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz.

483) oraz art. 393<sup>13</sup> § 1 k.p.c. w związku z art.10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw orzekł jak w sentencji.

=====